

čarovnika so bili že pozabili in naš junak je srečen ostal v mestu dveh gradov.

*

Neki večer pa, ko se je bil že navečljal brezdelice in pohajkovanja, je zamišljeno ogledoval svoj ključek. Nepremagljivo se je domislil zaklada, ki ga je bil videl v svetlem gradu, belem ko sladkor, ko sneg ali mleko.

Če bi si vzel nekoliko tega bogastva? Saj na vse zadnje bi bilo to le pravična nagrada za njegov junaški čin!

Nekaj dni se je skušal upirati tej skušnjavi, ali naskakovala ga je čedalje bolj! In na ta način je v vihar ni noči Tankred ostavil princesino palačo in se skrivaj splazil do vhoda v beli grad. Z drhtečo roko je odklenil vrata, jih zaklenil za seboj ter obstal sam sredi bajne bogatije. Prižgal si je svečo in si natlačil žepe z vsem, kar je našel dragocenega in neprecenljivega. Ko pa si je napolnil še veliko vrečo, je sklenil pobegniti in se vrniti v svojo

deželo. Ljubki smehljal mu je izginil z obraza, sedaj je bil samo še tat, ostuden zmikav!

Hotel je odkleniti vrata, da bi stopil na plan, a navzlic vsemu naporu ključavnica ni bila več pokorna njegovemu ključku! Ah, zakaj ni pustil vrat odklenjenih! Sedaj je ujet v pasti! Viline besede so mu spet prišle na pamet, obšel ga je strah, sedel je na vrečo, kjer je bila shranjena njegova tatvina, in se bridko razjokal...

Zjutraj je pricesina straža zasledila tatú. Sodili so ga in zaprli v črni grad. Ondi je mogel dolgo razmišljati o posledicah svojega dejanja. Dobil je bil čudežno orodje za dobra dela; ko pa ga je uporabil za zlo, se je obrnilo proti njemu in ga pogubilo.

Poslej bo živel v vlažni, mrzli ječi. Hrabrilo ga bo le upanje, da mu kraljična milo odpusti, saj bržkone nikoli ne bo pozabila, kar je storil za njo.

Tankred je globoko obžaloval svoje nepošteno dejanje in kesanje ga je še bolj grizlo kakor kazni, ki so mu jo naložili.

Račun

Mali Milan je slišal nekega dne, da je govoril njegov oče o računih, ki jih je treba plačati. Pa si zmisli on, brihtna glavica, da bi bilo dobro in koristno, že bi tudi on napravil račun za vse tiste malenkosti, ki jih je moral dnevno opravljati za očka in mamico. Tak račun je hotel predložiti svoji mamici. In res, nekega dne je našla mati opoldne poleg svojega krožnika na mizi tale račun:

Mamica dolguje Milančku:	
za nakupovanje v trgovini . . .	Din 4—
za odnašanje pisem na pošto . . .	„ 2—
za to, da je bil vedno pričen	
deček	„ 3—
za nakupovanje znamk	„ 4—
skupaj	Din 13—

Milančkova mamica ni rekla nobene, ko je to čitala, in Milanček

je našel zvečer pri svojem krožniku znesek 13— Din.

Zelo zadovoljen je vtaknil denar v žep, toda našel je pri krožniku tudi mamičin račun:

Milan dolguje mamici:

za osem let bivanja v njeni hiši . . .	nič
za osem let vsakdanje hrane	nič
za pranje in krpanje perila in obleke	nič
za postrežbo med boleznijo	nič
za vse druge skrbi in težave . . .	nič
za to, da je imel vedno tako dobro	
mamico	nič
skupaj	nič

Milanček je čital ta račun in je molčal. Čez nekaj časa pa je stopil osramočen, z utripajočim srcem k mamici in je spustil 13— Din previdno v žep materinega predpasnika.